

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

Η ΚΑΘΑΡΟΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

(Ο ΔΟΥΣ ΝΤΕ ΛΩΖΕΝ, 'Αρχηγός της σωματοφυλακής του βασιλέως, 40 ετών.
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΝΤΕ ΛΑΜΑΡΙΕΡ, 22 ετών.

(Στις Βερσαλλίες. Την εποχή του Λουδοβίκου 15ου. Ο Δούξ ντε Λωζέν κάθεται σ' ένα περπτερο των ανακτόρων, μπρός σ' ένα πολυτέλες γραφείο, και μονολογεί).

Ο ΔΟΥΣ. — Έπι τέλους, το κατόρθωσα να της πάω ένα ραντε-δού!... Στάς πέντε ακριβώς θα με περιμένει στο δάσος, σιμά στις πορτοκαλιές! Μου φαίνεται σάν όνειρο! Πώς το άπεράσα να μού άπάντησι και να μού όρίσι και ραντεδού! Είνε άλήθεια ότι θα είνε μαζί με τή θεία της, Δέν την άβηγουν, την καμμένη, ούτε στιγμή μόνη. Δέν μπορώ, ώστόσο, να καταλάβω γιατί τόσο καμω με περιφρονώ! Έμένα, που όλες ή γυναίκες με θαυμάζουν για τό ώραίο μου παρόσημο, για τό πλούτη μου, για τόν τίτλο μου! Έ άνόητη! Να μη θέλησι να γίνη μιά ώρα άγχιτερά δούκισσα! Μά είνε πάμ άλήθεια ότι ή άντιστασίς της αύτη μ' έκαμε να την άγαπήσω άκόμα περισσότερο. Είνε τόσο χαριτωμένη!... Έχει κατάμαυρα μάτια και

αυτόν κ' άπεράσια, με κάθε τρόπο, γάφω και να μείνω εδώ. Γι' αυτό πήρα και τό ανστατικό γράμμα από τόν κύριο Ντέ Σουαζέ.

Ο ΔΟΥΣ. — Λοιπόν, νεαρή μου ίπποτά, θα κάμω ό,τι μπορώ για σάς...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Άχ, κύριε δούξ! Με συγχωρήτε που μόλις σάς γνώρισα σάς μιλώ για τούς πόνοους της καρδιάς μου. Άλλά φαντασθή τόσο καλός!... Δέν μπορώ να σάς χυθώ τό μυστικό μου... Ο κίνδυνος, βλέπετε, είνε άμεσος... Πρέπει να σπεύσουμε!...

Ο ΔΟΥΣ. — Δηλαδή;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Προχθές ή άγαπημένη μου μού έγραψε ότι, πιεζόμενη από τούς δικούς της, άπεφασίσι να παντρευτή μ' ένα γέρο εγγενή, πολύ πλούσιο... Τόν άντιπαθώ, μού γράφει, πολύ, και... πολύ πιθανόν ν' αυτοκτονήσι την παραμονή του γάμου μου. Άλλά, ό,τι και άν συμβή, άγάπη μου, να ξερξ ό,τι έσύ θα είσαι πάντα ό μοναδικός μου έρωσ...

Ο ΔΟΥΣ. — Σάς βεβαίω ότι δια αύτά με συγχωρούν πολύ...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Είστε πολύ καλός, κύριε δούξ.

Ο ΔΟΥΣ. — Κάτι ξερω κ' έγώ από τούς καμινούς της άγάπης...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Αυτρήθε ιασ.

Ο ΔΟΥΣ. — Πόσον έτών είνε σ;

Ο ΔΟΥΣ. — Και ή άγαπημένη

σας;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Δέκα έννεα.

Ο ΔΟΥΣ. — Ταριαστό ζευγάρι!

Α! τόν άθλιο τό γέρο εγγενή που θέλει να σάς την πάρη!...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Ίσως δέν ξε-ροι πός αγαπάμιστε.

Ο ΔΟΥΣ. — Μείνετε ήτοις, φίλε μου. Θα κάμω ό,τι μπορώ για σάς. Θα σάς δώσω ένα μεγάλο βαθμό στη σωματοφυλακή του βασιλέως. Θα άναγκάσω τούς γονείς της να σάς την δώσουν την πολυκατατημένη σας... Έν άνάγκη θα μεσολαθήσι και σ' αυτόν τόν βασιλέα... Κι' έτσι θα προσέρομη μιά θαυμασία χυλόπιτα στον γέρο εγγενή. Α, τόν άθλιο!... Τόν άθλιο!... Τό ζυμπατζή!...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Είνε τρομερό να σού παίγουν την άγάπη σου!...

Ο ΔΟΥΣ. — Τρομερό και φοβερό!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Ω, κύριε δούξ!

Δέν ξερω πός να σάς εκθαμβώ την εγγονισμένη μου!...

Ο ΔΟΥΣ. — Αυτό είνε εύκολο.

Άρακι να μη ζέτε πειά ότι ή άγαπημένη σας είνε ή ώραιότερη καθαρομελάχρονη της Γαλλίας!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Πώς να μην τό λέω, κύριε δούξ, αφού έτσι είνε; Άν την βλέπατε, θα καταλαβαίνατε ότι έχω δίκιο... Έχει μαλλιά και μάτια μαύρα σάν ζβεννο, και τό δέμα της είνε λευκό σάν τό γάλα... Τό στόμα της, κύριε δούξ, είνε σάν κεράσι... Κι' όταν γέλαει, σχηματίζαται στό μάγουλό της, άμοσερά, ένα λακκάκι, που σέ τρελλάινει!...

Ο ΔΟΥΣ. — Έχετε λάθος, κύριε ίπποτά! Θα είνε στό δεξί της μάγουλό τό λακκάκι!...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Ω, κύριε δούξ!... Δέν είνε δυνατόν να έχω λάθος. Στο δεξί της μάγουλό έχει μιά μαυρή ελπή.

Ο ΔΟΥΣ. — Δέν είνε δυνατόν αυτό, παιδί μου!... Δέν είνε δυνατόν... Έ ελπή θα είνε στό άριστερό της μάγουλό και τό λακκάκι στό δεξί!...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Κύριε δούξ... Επιτροπή μου να σάς πώ ότι έγώ τό ξερω αυτό πολύ καλά από κάθε άλλον. Πέστε μου λοιπόν, δέν είνε κούμα ένα τόσο χαριτωμένο πλάσμα να γίνη σύζυγος ενός γέρου ξεκοιτή; Κι' έν αυτοκτονήσι, όπως μού γράφει;...

Ο ΔΟΥΣ. — Βέβαια... Βέβαια... Άλλά δέν μού είπατε τ' όνομά της... Πρέπει να τό ξερω...!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Λέγεται Ροζαλίνα Ντέ Γκαρντελός.

Ο ΔΟΥΣ. (άναδοντας). — Έρχε λάθος, κύριε ίπποτά!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Σάς βεβαίω δι έν έχω λάθος.

Ο ΔΟΥΣ. — Είστε βέβαιος ότι αυτό είνε τό όνομά της;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Όπως είμαι βέβαιος ότι τό λακκάκι είνε στό άριστερό της μάγουλό και ή ελπή στό δεξί της.

Ο ΔΟΥΣ. — Ω, θεέ μου!... Θεέ μου!...

Τέχασα! Τ' άλόγ μου άρηνίασε!...

Επί τέλους, να που δέχτηκε να ιδωθώμε και να μιλήσομε ιδιαιτέρως! Γλυκαία μου Ροζαλίνα! Άγάπη μου! Θα σέ ιδω σίε λίγο... Θα σού μιλήσω... Θα άκούσω τή γλυκαία σου φωνή... Και ίσως μ' άρνήσει και να σέ φιλήσω στό λακκάκι σου άριστερά, και στην ελπή σου δεξιά... (Έρχεται ό ίππότης Ντέ Λαμαριέρ, μ' ένα γράμμα στό χέρι).

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Με συγχωρήτε, κύριε... Είστε σεις ό δούξ Ντέ Λωζέν;

Ο ΔΟΥΣ. — Μάλιστα, είν' έτσι!... Και σεις ποός είστε;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Είμαι ό ίππότης Ντέ Λαμαριέρ μ' έρχομαι με ανστατικό γράμμα έν μέρος του φίλου σας και φίλου του πατέρα μου, του κόμητος Σουαζέ. Θέλω να μω στην ύπηρεσία του βασιλέως.

Ο ΔΟΥΣ. (παίρνει τό γράμμα και τό διαβάσει). — Πολύ ώραια!... Τί θέλετε να κάμω για σάς; Θα είστε βέβαια άρετά φιλόδοξος. Θέλετε να σάς διορίσω στο σύνταγμα των δαγόνων, ή στη φρουρά; (Ο ίππότης δέν άπαντά). Γιατί δέν άπαντάτε; Διστάζετε; Δέν είνε καλύτερο ώραίο να διατάζετε έτσι. Πρέπει να είστε αποφασιστικός, τολμηρός, γενναίος. Άν άμφιβάλετε και διατάζετε έτσι, τότε με τ' άφίως θα ύπηρετήσετε τόν βασιλέα;

(Ο ίππότης κοκκινίζει, σενάει, χαμηλώνει τά μάτια. Έξοφνα, άποφασίζει να μιλήσι).

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Άχ, κύριε δούξ!... Πρέπει να σάς πώ την άλήθεια. Δέν είνε ούτε από άγάπη στον βασιλέα, ούτε άκόμα από άτομική μου δόξα, που θέλω να μείνω εδώ!...

Ο ΔΟΥΣ. — Τότε; Μήπως συμβαίνει τίποτε άλλο;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Ναί, κύριε δούξ. Είμαι έρωτευμένος τρία χρόνια τώρα με την ώραιότερη καθαρομελάχρονη της Γαλλίας!...

Ο ΔΟΥΣ. — Πώς είπατε; Την ώραιότερη καθαρομελάχρονη της Γαλλίας! Άσφαλώς θα κάνετε λάθος. Δέν ύπερβολές.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Άν την έβλέπατε, κύριε δούξ, θα συμφωνούσατε μαζί μου... Δυστυχώς δέν την έχετε ιδή άκόμη...!

Ο ΔΟΥΣ. — Δέν έχει να κάμω... Ξερω έγώ μιά άλλη, που είνε προφαντικώσως ή ώραιότερη καθαρομελάχρονη της Γαλλίας. Όταν την προφαντικώσως, τέχασα! Τ' άλόγ μου άρηνίασε!... Άλλο πράγμα άμοσερά, παιδί μου. Φαίμα!...

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ. — Άχ, κύριε δούξ, την άγαπό πάμ πολύ και μ' άγαπό κ' εκείνη τρελλά. Άλλ' οι γονείς της δέν θέλουν να μού την δώσουν. Ονειρεύονται να στην πλούτη, τίτλους, μεγαλία. Για να την άπομακρύνουν λοιπόν από μένα, την έχουν στείλει εδώ, σέ μιά θεία της, ή όποια είνε στην ύπηρεσία της βασιλίσσης. Ύπέφερα πολύ για τόν χωρισμό

αυτόν κ' άπεράσια, με κάθε τρόπο, γάφω και να μείνω εδώ. Γι' αυτό πήρα και τό ανστατικό γράμμα από τόν κύριο Ντέ Σουαζέ.

